

SZÁRNYPRÓBA

A Sislóci Dobó István Középiskolában érettségiztem, majd Budapesten, a Trainex külkereskedelmi szakközépiskolában tanultam. Jelenleg a németországi Stolbergben élek férjemmel két gyermekünkkel, s már várjuk a harmadikat. Versek és prózát komolyabban 2008-tól írok.

NÉMETHI ANETT

HAZAFELÉ

A város

*Lágy szelek hangja sűg, sok reszkető csoda,
porzik a lusta út, indul az éjszaka.
Szédelő fénykova, a város nagybeteg,
elaggott házfalak lázában szendereg.*

A lámpák

*Pislog egy vak pilács, lobbanni vágyik,
forróság pang belül, lüktető pánik.
Meggyújtva önmagát a fény felébred,
s robogó tüzével mindent feléget.*

Az út

*Szomorú szürke kő, szilánkos szenvedés,
gőzölgő emlékek tükrébe visszanéz.
Hordott bár bánatot – ujjongó döbbenet,
lépések sárszaga, világok hídja lett.*

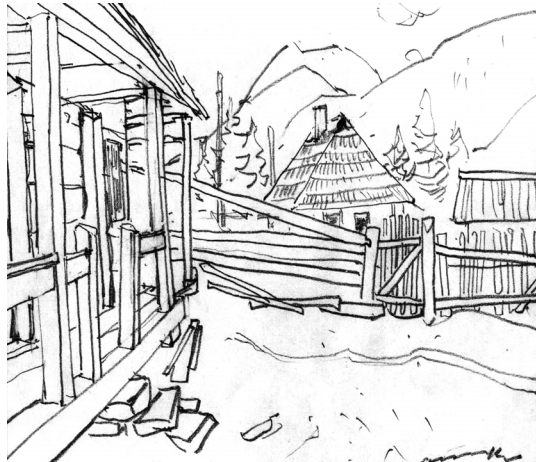
Az otthon

*Hús-meleg téglafal, mennyei oltalom,
Ős-tető, csend-szoba, ringató holnapom.
Bölcsöm benned pihen, tüzednél béke vár,
Lélek-só, tiszta víz fényeddel összézár.*

AZ ÉBREDÉST NEM ISMEREM

*Az ébredést nem ismerem,
végtelen álom az egész,
az éj játszik ma itt velem,
sötét szeme agyamba néz.
Mint szénfekete legyező,
nyílnak szét a feszes falak,
tükkörtavon, fehér esőben
arcomból kinézve láttalak.*

*Pókszövet fut a rózsafán,
a szürke fények elnyelik,
a Hold fehér hattyúnyakán
még elidőzők reggelig.
Szorosra csukva két szemem,
mögöttük színes életek,
az ébredést nem akarom,
örök álomra ébredek.*

ESTI ÉNEK

Nagyanyám hántja a tengerit a hátsó kertben. Gyúrótt, kopott, egyszerű karton és egy durva vászonkötény van rajta – a nagyanyák titkos egyenruhája. Ilyen kék vászonkötényből kettő is van neki, ezeket hordja felváltva, szinte egész nap. Ezekbe szedi össze a diófa szétgurult terméseit is, a friss csalánt a kacsáknak, vagy az érett, piros hasú almákat. Mikor mit. Kezei fűrgén szedegetik le a tengeri fehéres, papírvékonyra száradt héját, gyors, gyakorlott mozdulatai alatt előpattannak az aranyszemek. Előpattannak az emlékek is, mint homályos tengeriszemek.

*

Kora reggel van, rettentő korán, alig múlt el fél hat, és ő már talpon van, főzi a darát a malacnak, lassan kevergeti, szinte szeretetteljesen. Nagy edényt merít a búzás hordóba, kiszórja a tyúkok elé, kenyeret aprít a forró levesmaradékba, nagyokat hümmögve belelök egy vékony darab szalonnát is, egészen vékony darabot, és az egészszet a kutyák elé tolja. Lassan fel kéne kelni, de nehezen foszlik le rólam az álom.

*

Szeles őszi nap, az ablakok is beleremegnek, amikor dörögni kezd az ég, minden szürke és idegen. Már rég leszoktam a borús gondolkodásról, de ilyenkor egy villanásra előjön az agyamban az elmúlás réme, aztán elillan, mintha ott se lett volna. Mégis, most legszívesebben egész nap bent gubbasztanék, a vihart nézve. Aztán már azt érzem, hogy feltölt ez a sok elektromosság, erőt ad valamilyen rejtélyes módon. Gyorsan, átszelleműlten felhúrom a cipőmet, kilépek az udvarra. Bambán pislogok át a sűrű esőhomályon: az én nyolcvan éves nagyanyám épp nagy rohanásban van, hogy nyakon csípje a tyúkjait, akik hálátlanul átszöktek a szomszédba. Mosollyal veszi üldözőbe őket, miközben kendőjét lobogtatja a csípős szél. Egyetlen lendülettel kettőt kap el, erre még erősebben kacag, már szinte csurom víz a ruhája, a kézfeje csupa vér, beleakadt a kerítésbe, ahogy utánuk kapott. Elhűlve nézem a hihetetlen változást. Felcsillannak szürke

tószemei, ebben a pillanatban olyan gyermeki az arca, de hisz ezt az örömet, ami szétárad rajta, én már réges-rég magam mögött hagytam.

*

Épp leszállt az est, a nyár szaga besurran az ablakréseken, olyan megfoghatatlan és boldogító, lélekmelengető illat ez. A falusi föld és az esti pára keveréke, a frissen vágott fű és a zöld rét, a virágok és az akácérdő párlata együtt, mint egy kéz, körülöleli a házat, a szívet.

Tisztán csengő hangon énekel a nagyanyám, az esti gyertya lángját megremegteti ez a hang, már én is énekelek vele: valami népdalt még az ő leánykorából. A szívbe kapó ősi dallam olyan, mintha bennem, a lelkemben dobogna. Könnyű vagyok. Leszakadtak a súlyok, mind, ami a földhöz láncolt.

Hangjaink hasonlóak, a taglejtés is szinte ugyanaz, a szemünk is egyforma, ahogy a fáradt gyertyalángba pislogunk. Én most jövök rá: énekelni párban a legszebb.

*

Koromfekete csipke, sűrűn rásimul a hosszú, hideg faládjára, a tükrök letakarva, készülő ételszag és sokféle emberszag a levegőben. Csak egy arc látszik ki az egészből, egy csendes, végtelenül békés arc.

Nem látok semmit. Csak érzem, hogy így volt, mert mindig így szokott lenni, minden temetés ugyanaz, csak a halott arca más. – Végre békére lelt! – suttogják a körülötte állók. Megemlékeznek róla egy pár pillanatban, néhány komor temetési éneken, egy utolsó közös sétában.

Nem látom az arcokat, az emberek arcát, a régi temetőnket. Hogy meg van-e még az a két hatalmas, gyűrött törzsű fűzfa a temető végén? Hogy ezúttal le van-e kaszálva a derékig érő gyom a sírok között? Nem vagyok ott. Nem lehetek ott. Lassan ereszkedik le a faláda a hat láb mélybe.

Egy évvel később újra látom őt. A nagyanyámat. Megint a hátsó kertben üldögél. Most sima az arca, nem ráncos. A szeme is kékebb, sötétebb, szinte fénylik. Úgy hús, huszonöt évesnek nézem. Fiatal barátnőivel és szomszédjaival tengerit hánt. A pucér földön ülnek. Ez az ősz is épp olyan meleg, mint akkor volt, mikor gyermekként a szoknyája mellett ülve hántottam én is, lassabban, ügyetlenebbül, s énekeltem vele önfeledten a népdalokat. A fiatal asszonyok fejét kendő fedi, hajuk aranyban úszik, kezük hófehér, szinte át-

tetsző. Pont olyan a mosolyuk most is, mint azon a megsárgult képen, ami legalább ötven évvel ezelőtt készült, amit kincsként őrzök magamnak most is, új, távoli otthonomban. Mert benne vagyok én is ezekben a mosolyban. A nagymamám mosolyában. Értem a gondolatokat, átélem mindezt a felemelő, földtől, borútól elszakító érzést, és sírok, és a szívem lassan kettétörik, megáll minden, aztán valami ősi, természetes nyugalom takarja be a könnyeimet, az egész valómat, mint egy tiszta, tengerkék vászon. Eközben szeretett nagymamám, az ég hátsó kertjében számolgatja az arany tengeriszemeket, és nevetve hagyja, hogy a szél a nyakába fújja a kék kötényt.

